

ובעיניים דומעות, וחבטות כנפיו הקימו מערבולת של גללי עופות ואבק כוכבים, ונחשול חרדה שנדמה כלא מן העולם הזה. למרות שרבים סברו כי תגובתו לא נבעה מכעס כי אם מכאב, נזהרו מאז שלא להציק לו, כי רובם הבינו שסבילותו אינה מעידה על גיבור בגיל פרישה, כי אם על אסון טבע בהפוגה.

האב גונסאגה ריסן את קלות דעתו של ההמון במרשמים תוצרת בית, עד שיגיע פסק הדין הסופי בדבר טבעו של השבוי. אולם הדואר של רומא איבד את מידת הרחיפות. זמנן של הרשויות עבר עליהן בבירור השאלה, אם לאסיר יש טבור, אם יש איזה דמיון בין הניב שלו לארמית, אם ביכולתו להתייצב פעמים רבות על ראש סיכה, ואם אין הוא אלא סתם איזה נורבגי עם נוצות. מכתבים זחלניים אלה היו חוזרים ונשלחים עד סוף הדורות, לולא אירוע גורלי ששם קץ לתלאות הכומר.

אירע שבעצם הימים האלה, בין האטרקציות הרבות האחרות שבלהקות הנודדות על פני הקריבי, הביאו לכפר את המופע העצוב של אישה, אשר הפכה לעכביש, על שום שהמרתה את פי הוריה. דמי הכניסה לראותה, לא רק שהיו פחותים מדמי הכניסה למלאך, כי אם גם הותר לשאול אותה את כל סוגי השאלות על מצבה האבסורדי, ולבחון אותה מלפנים ומאחור, עד שלא יישאר ספק בלב איש בדבר אמיתות הזוועה. היה זה עקשוב מבהיל בגודל של אֵיל בעל ראש של עלמה עגומה. אולם מה ששבר את הלב, לא היה גופה שלא כדרך הטבע, כי אם ההתייחסות הכנה שבה סיפרה את פרטי האסון שלה: בהיותה כמעט ילדה עדיין, חמקה מבית הוריה לנשף ריקודים, וכשחזרה ביער לאחר שרקדה כל הלילה בלי רשות, רעם נורא ביקע את השמים לשניים, ומתוך הפקע הגיה חזיו גפריתני, אשר הפך אותה לעכביש. מזונה היחידה היה כדורי בשר טחון אשר הנשמות הצדקניות נאותו לתחוב לתוך פיה. מופע מקביל, הטעון אמת אנושית רבה כל-כך ובצדה לקח מפחיד שכזה, טבעי היה שישבור שלא במתכוון את זה של מלאך יהיר, אשר בקושי הואיל להעיף מבט בבני תמותה. מלבד זאת הנסים המעטים אשר יוחסו למלאך העידו על מידה של מופרעות, כמו מקרהו של העיוור, אשר מאור עיניו לא הושב לו, אולם צמחו לו שלוש שיניים חדשות, או של המשותק אשר לא חזר להלך, אולם היה קרוב לזכות בלוטו, או של המצורע אשר עלו חמניות מתוך פצעיו. נסייתנחומים אלה, אשר דמו יותר למהתלות שעשועים, כבר פגעו במוניטין של המלאך, והאישה שנהפכה לעכביש חיסלה אותם כליל. כך אירע שהאב גונסאגה נרפא לתמיד מנודדי השינה שלו, והחצר של פלאיו חזרה לעזובתה, כמו בזמנים כאשר הגשם ירד שלושה ימים רצופים והסרטנים טיילו על פני חדרי השינה.

לבעלי הבית לא הייתה סיבה להתאבל. בכסף שגבו בנו בית בן-קומותיים, עם מרפסות וגנים, ועם חומות לבנים גבוהות מאוד, כדי שסרטנים לא ייכנסו בחורף, ועם סורגי ברזל על החלונות, כדי שלא יחדרו המלאכים. פלאיו הקים חווה לגידול שפנים בקרבת הכפר וזנח לתמיד את משרת השוטר העלובה שלו, ואליסנדה קנתה לעצמה נעלי סטן על עקבים גבוהים והרבה שמלות משי ססגוני, כמו שלבשו הגברות הנחשקות ביותר בימי ראשון של אותם הימים. לול העופות היה היחיד שלא זכה בתשומת לב. אם אירע ששטפו אותו בקרינולין ושרפו טיפות של מור בתוכו, לא היה זה כדי לחלוק כבוד למלאך, אלא כדי לסלק את סירחון הגללים אשר ריחף כמו רוח בכל מקום והפך את הבית החדש לישן. בתחילה, כאשר הילד למד ללכת, נזהרו שלא יתקרב מדי ללול העופות. אולם אחר-כך נשכח מהם החשש והסתגלו לריח, ועוד לפני שבקעו שיניו של הילד, היה נכנס לשחק בלול, אשר הגדר שלו התפוררה לחתיכות. המלאך לא היה פחות אדיש כלפיו משהיה כלפי שאר בני תמותה, אולם סבל מידיו את התועבות המקוריות ביותר במין צייתנות של כלב חסר אשליות. שניהם נדבקו באבעבועות רוח באותו הזמן. הרופא אשר טיפל בילד לא עמד בפיתוי להאזין לפעילות לכו של המלאך, ומצא אצלו שריקות כאלה, ורעשים רבים כל-כך בכליות, שלא נראה לו אפשרי שעודנו בחיים. מה שהפתיעו יותר מכול, היה הטבעיות שבכנפיו. הן היו כה מובנות מאליהן באותו גוף אנושי לחלוטין, עד שנבצר ממנו להבין מדוע אין שכמותן לכל בני האדם.

כאשר הילד הלך לבית הספר, כבר עמד הלול הרוס כליל בידי השמש והגשם. המלאך התהלך גורר את עצמו אנה ואנה, כמו גוסס עוזב, חסר בעלים. היו מגרשים אותו במטאטא מחדר שינה ורגע לאחר מכן מוצאים אותו במטבח. נדמה היה שהוא נמצא בכל-כך הרבה מקומות בעת ובעונה אחת, עד שהחלו לחשווד בו, שהוא מכפיל את עצמו, שהוא חוזר ומשכפל את דמותו בכל חדרי הבית, ואליסנדה הנואשת צעקה כמו מטורפת, שאסון הוא לחיות בגיהנום הזה המלא מלאכים. בקושי היה מסוגל לאכול, ועיניו הישישות קהו כל-כך, עד שהיה הולך ונתקל בעמודים, וכבר לא נותרו לו כי אם הקנים המרוטים של אחרוני הנוצות. פלאיו עטף אותו בשמיכה, עשה עמו חסד והתיר לו לישון בתוך דיר, ורק אז שמו לבם לכך, שעבר את הלילה קודח בהזיות בלעזי-לשון של נורבגי עתיק. הייתה זו אחת הפעמים המעטות שנבהלו, כי סברו שהוא הולך למות, ואפילו השכנה הידענית לא יכלה לומר להם מה עושים במלאכים מתים.

אף על פי כן, לא זו בלבד ששרד מן החורף הקשה ביותר שלו, כי אם מראהו אף הוטב עם ימי השמש הראשונים. הוא נותר ללא-ניע ימים רבים בפינה המרוחקת ביותר